

“EL MAR i LA MAR”

Conec una noia que s’anomena Mar i curiosament viu davant del mar. Ella és la meua podòloga i, a banda de ser molt eficient, és de tracte agradable i molt entenimentada. Quan parla ho fa pausadament; diu la seva veritat sense pressa i el que és més important, sap escoltar. Té una gossa per companyia (desconfieu de les persones que no els agraden els animals, va dir algú). El cas és que el darrer dia que em va atendre, em va fer una revelació de tal calibre, que de no haver estat ajagut a la butaca, de segur m’hagués caigut de cul...

-Et puc fer una revelació?, va deixar anar a propòsit d’un comentari meu sobre parapsicologia.

-I tant! Tu diràs.

-Veuràs. Això ha de quedar estrictament entre nosaltres. Perquè no voldria que el meu cap pensés que no hi toco...

-Dona! Estigues tranquil·la. Tot quedarà en petit comitè. Millor dit, inter nos, que només som dos.

-Doncs escolta atentament, Joan Carles... I tot seguit, va encetar aquest relat:

-Abans d’ahir, em vaig anar a dormir a l’hora habitual d’un dia de treball, després de bressolar i fer-li un petó al cap a la meua estimada gosseta Laika. Bona nit, preciosa. I em vaig quedar adormida ben rapidet doncs estava francament cansada. Eren dos quarts de tres (això ho sé perquè vaig consultar el despertador), quan em vaig despertar de cop al sentir un soroll espantós que va embolcallar tota la casa. Un soroll -com t’ho diria?-, alhora sord i greu. Em vaig inclinar sobre els meus colzes, quan de sobte una llum blava va envair tot el dormitori. Vaig sortir del llit, tot cridant la gossa, però no era enlloc. M’hi vaig apropar a la finestra, i la llum es va intensificar més i més, fins que em vaig adonar que estava envoltada de peixos de diferents colors! Uns lladrucs de sota del sofà em van indicar que la gossa s’havia amagat espantada per aquell estrany fenomen. Vine aquí, bonica meua!, vaig fer. I ella va saltar als meus braços amb uns significatius gemecs. I ara què farem?. Perquè tot i que no t’ho creguis, jo estava més fascinada que no pas espantada. De sobte em va venir al cap aquella seqüència de la pel·lícula Solaris en la qual, el psiquiatre interpretat per George Clooney, es pessigava el braç quan trobava la seva dona traspasada. Per comprovar si era realitat o ficció. Doncs au, ja em tens practicant-me un pessic com una catedral! I quin mal em vaig fer, saps? Tot un cercle rosat al braç esquerre va testimoniar l’acció. Ai las! Déu meu, que serà de nosaltres? I vaig prémer la gossa contra el meu coll ben fort, doncs els seus ulls plorosos i esbatanats em miraven fixament. Aleshores -no em preguntis per quins set sous ho vaig fer-, vaig obrir la finestra de bat a bat, i

l'aigua amb tot el seu seguici de peixos, plàncton, corall i altres galindaines, va prendre possessió de tots els habitacles de la meva llar. Fes el cor fort, vaig xiuxiuejar a cau d'orella de l'animal, que ara va somicar molt fluixet, com si fos conscient de les meves paraules. De sobte, vaig sentir una forta presència darrera meu, i girant d'immediat sobre els meus talons, va aparèixer el ser més fantàstic que mai havia vist. Una dona pèl-roja d'ulls verds amb cua de peix!

-Una sirena, Mar!?! Disculpa la interrupció...

-No fa res, va respondre la meva podòloga. Va prosseguir:

-No era una sirena, sinó una nereida. És a dir, un ser protector de les aigües, segons vaig saber més tard, que en determinats moments també ajuda els éssers humans. Ens vàrem fitar els ulls durant una llarga estona -o així m'ho va semblar a mi-, fins que em va agafar el canell i vàrem sortir per la finestra totes tres juntes. Sí, no riguis, perquè la referència a Peter Pan és òbvia, però jo no tinc aquest complex. Aleshores, mentre més ens n'allunyaven de la costa, vaig advertir quelcom extraordinari. Ens podíem comunicar telepàticament, sense obrir la boca que, d'altra banda, permetia l'entrada d'aigua proporcionant l'oxigen sense entrebanc. No cal dir que l'espectacle de les profunditats em va sorprendre. Tot era absolutament meravellós. Dofins, pops gegants, bancs de tonyines, anemones...i fins i tot una barrera de corall amb el seus colors púrpura i taronja tan cridaners. La nereida es va ajupir i va agafar una tira que em va inserir al cabell, a tall de diadema. A continuació em va posar la mà als ulls, tancant les meves parpelles, i la va retirar tot dient-me: Ara obre'ls de nou. La gosseta era al llit marí, tot jugant amb un cranc, i quan vaig enlairar els meus ulls, un espectacle dantesc es va oferir al meu esguard. Davant meu, en una superfície quilomètrica, tot era ple de deixalles. Taques negres de carburant suraven pertot, aquí i allà apareixien derelictes de vaixells. Ara i adés una balena queia morta des-de la superfície travessada per un arpó, deixant una reguera de sang...Tot el mar havia esdevingut un infern per l'acció directe de l'home. Dels ulls de la meva acompanyant regalimaven inconsolables llàgrimes de tristor, ràbia i impotència. Ens vàrem abraçar, i vaig sentir la flonjor dels seus llargs cabells al meu coll. Em sap molt greu... vaig transmetre amb el pensament. Quan ens vam separar, em va regalar el somriure més bonic i espectacular que et puguis figurar, atès que les seves dents semblaven de nacre.

Jo estava francament embadalit sentint aquest relat que semblava sortit de la ploma d'un escriptor de fantasia. Ella va continuar:

-I és en aquest punt quan la Laika va emetre uns lladrucs intermitents que es van fusionar amb un llarg zumzeig provinent del meu despertador digital. Eren les set del matí, i la llum de l'albada feia la seva aparició foragitant la foscor de la cambra.

Aquí la Mar va fer un silenci tot fitant-me els ulls i deixant anar un sospir.

-Bé, Mar. És evident que vas tenir un somni fascinant, però només això. Al cap i a la fi un somni.

Aleshores, amb els ulls brillants i un somriure de gran placidesa, va obrir el calaix dels seus estris, tot traient un corall preciós que es va posar al cabell. A tall de diadema.

Joan Carles Giralt i Navarro.